GIRONA NOTICIES.COM
+ Periodisme

De Madeira a Berlín (passant per Irlanda).

Opinió | 13/09/2008 | 00:49

Encara que no ho sembli això té a veure amb la qüestió del finançament de la Generalitat.

Madeira és una illa portuguesa en ple Atlàntic. Fa vint-i-cinc anys era la penúltima regió portuguesa en el rànquing del PIB. Ara és la segona. Què ha passat? Han passat quatre coses.

Primera: Tot i que Portugal no té un sistema generalitzat d'autonomies, Madeira (com ara les Açores pel fet de ser illes i d'haver-se desenvolupat poc) té un estatut d'autonomia molt generós.

Segona: Ha rebut molt ajut de l'Estat portuguès. Hi ha actuat a fons el principi de solidaritat intraportuguesa.

Tercera: Ha rebut molts diners d'Europa. Hi ha actuat a fons el principi de solidaritat europeu (molt més per a Madeira i les Açores que per a la major part del Portugal continental).

Quarta: L'illa ha tingut durant vint-i-cinc anys un bon govern. Eficaç i engrescador. Ha fet bona feina.

Resultat de tot això: ja ho hem dit, de la segona per la cua ha passat a ser la segona per dalt.

Després de vint-i-cinc anys, i vistos els resultats, què passa? Passa que hi ha dues reaccions. La primera és que el Portugal continental reclama. Per exemple, la regió del nord (la de Porto), que ja de sempre Lisboa ha deixat poc o molt de banda tot i ser un gran motor de l'economia portuguesa, i que ha perdut posicions i recursos, reclama una revisió del sistema.

La segona és que Brussel•les també fa saber que les condicions molt favorables de les que gaudeix Madeira s'han de revisar. Diu que seguiran essent bones, però que en bona part s'han assolit els objectius de desenvolupament perseguits. I que la solidaritat no pot ser il•limitada, que ara ja juga en detriment d'altres regions i que s'ha d'anar adaptant.

Què diu Madeira? Respon prou assenyadament que d'acord, però demanen que les noves normes s'estableixin gradualment. I sobre aquestes bases es discuteix i es va trobant un nou equilibri. Des d'ara mateix, però gradualment.

Berlín

És una història diferent.

Escenari: Cimera de la Unió Europea (UE) a Berlín a finals del 1999. Presideix el president de torn, el canceller Schröder.

Entorn: A Alemanya hi ha una crisi econòmica important. Té dèficit i necessita reformar el seu sistema social i industrial. I fa una contribució molt forta als fons estructurals i de cohesió europeus, i en general al funcionament econòmic de la UE. Tot plegat fa que a més de tenir dèficit, s'hagi d'endeutar. Espanya, en canvi, viu un moment de creixement i d'eufòria. Fins i tot té superàvit. I és el país més beneficiat pels fons i en general per tota mena de finançaments

europeus.

Desenvolupament de l'obra: Alemanya, i a nivells més baixos alguns altres països com ara Holanda, demana una revisió del sistema. Espanya s'hi oposa. Amb fatxenderia. El president Aznar retreu al canceller Schröder que el que passa és que Alemanya ho fa malament i que per això s'ha d'endeutar. I que ha d'aprendre d'Espanya. I que no renuncia ni a un euro dels que rep d'Europa, tot i que són molts (la major part dels quals els proporciona Alemanya). I ja en el terreny de l'anècdota, sembla que va afegir que la nit era llarga i que tenia prou havans per a tot el temps que calgués. Schröder, que vivia un mal moment polític i que com a president de torn de la UE tenia necessitat d'arribar a un acord, ja de matinada va cedir.

Primer comentari: Sens dubte va ser una victòria del president Aznar i d'Espanya. Que varen poder seguir disposant de molt diner europeu i així tenir més fàcil el superàvit i la minva de l'endeutament. I per modernitzar el país. I fins i tot, si s'ho proposaven, per fer la guitza a Alemanya. Tot plegat a càrrec dels alemanys.

Segon comentari: Tot això té un preu? Pot tenir-lo i de fet l'ha tingut.

En el terreny polític s'han produït tensions que no han afavorit Espanya. En l'econòmic les dificultats alemanyes varen repercutir sobre el conjunt europeu. En varen frenar el creixement. Per exemple, varen repercutir negativament sobre les exportacions catalanes. D'altra banda, el diner fàcil i abundant que rebia d'Europa va propiciar un model de creixement no basat en la competitivitat, i això ara ho paguem. Finalment, vulguis que no, Espanya ha hagut d'acceptar que la solidaritat europea té els seus límits.

Irlanda

Era un país pobre i poc desenvolupat. No fa gaire. Trenta anys. I amb una mentalitat poc orientada cap a l'economia moderna (excepte quan els irlandesos emigraven; fora d'Irlanda es transformaven).

Va entrar a la UE en bones condicions. Sobretot pel que fa als ajuts econòmics. Unes condicions molt generoses a causa de la conscienciació general europea, i més encara anglesa, que era un país que calia ajudar.

Val a dir que els irlandesos han aplicat aquests ajuts molt bé. Però el cas és que avui Irlanda té un PIB i una renda per càpita dels més alts d'Europa (més que el Regne Unit, per exemple, i altres països que, en canvi, segueixen pagant a favor dels membres de la UE teòricament menys desenvolupats, com ara Irlanda). Però això també s'està acabant. Continuar igual no seria ni just ni útil per al conjunt europeu. Ni èticament acceptable.

En el cas d'Irlanda s'han produït reaccions especialment criticables, en certs aspectes semblants a algunes coses que s'han dit a Espanya a propòsit del finançament autonòmic. I una mica semblants a les que deia Aznar a Berlín. Que han culminat amb el rebuig (per raons diverses, però també aquesta de la solidaritat egoista) del nou tractat de la UE. Irlanda, el país més afavorit per la UE, ha estat dels que més pals a les rodes li han posat.

De Madeira a Berlín (passant per Irlanda). I de fet acabant a Espanya, i a Catalunya. Això pel que fa al recorregut geogràfic. Conceptualment el trajecte va de la solidaritat ben entesa,

políticament i socialment positiva, a la seva tergiversació distorsionada i, finalment, insolidària.

Autor: Jordi_P
Jordi_P

https://gironanoticies.com/noticia/8809-de-madeira-a-berlin-passant-per-irlanda.htm